

ORZECZENIE
GŁÓWNEJ KOMISJI ORZEKAJĄCEJ W SPRAWACH
O NARUSZENIE DYSCYPLINY FINANSÓW PUBLICZNYCH

Warszawa, dnia 23 stycznia 2014 r.

Główna Komisja Orzekająca w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych w składzie:

Przewodniczący:	<i>Członek GKO:</i>	Tomasz Słaboszowski (<i>spr.</i>)
Członkowie:	<i>Członek GKO:</i>	Marcin Krzywoszyński
	<i>Członek GKO:</i>	Jadwiga Walaszczyk-Fedorowicz
Protokolant:		<i>Dorota Machnicka</i>

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych Anny Rotter, po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 23 stycznia 2014 r. odwołania wniesionego przez Obwinionego – w czasie popełnienia czynu zabronionego pełniącego funkcję Zastępcy Prezydenta Miasta, od orzeczenia Regionalnej Komisji Orzekającej w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Katowicach z 5 lipca 2013 r., sygn. akt: RKO/7101/54/13, którym Komisja Orzekająca I instancji uznała Obwinionego winnym naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonego w art. 17 ust. 1 pkt 1 oraz art. 17 ust. 1b pkt 2 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, polegającego na naruszeniu art. 67 ust. 1 pkt 1 lit. a oraz art. 29 ust. 2 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2010 r. Nr 113 poz. 759 z późn. zm.) poprzez udzielenie w dniu 25 marca 2010 r. zamówienia publicznego Klubowi Sportowemu na „świadczenie usługi promocyjnej na rzecz Zleceniodawcy podczas wszystkich spotkań oraz podczas wszystkich zawodów wyjazdowych przez siatkarską drużynę mężczyzn w ramach Profesjonalnej ligi Piłki Siatkowej S.A., rozgrywek międzynarodowych i zawodów towarzyskich do dnia 31.12.2011 r. w wysokości 270.000,00 zł oraz w dniu 25 marca 2011 r. zamówienia publicznego S.A. na świadczenie usługi promocyjnej Miasta podczas wszystkich spotkań oraz podczas wszystkich zawodów wyjazdowych przez żużlową drużynę do 31.12.2011 r. w ramach Drużynowych Mistrzostw Polski, zawodów z cyklu Grand Prix przez zawodnika oraz zawodów towarzyskich w

wysokości 270.000,00 zł, po przeprowadzeniu niewłaściwego postępowania w trybie z wolnej ręki, w trakcie którego naruszono zasadę uczciwej konkurencji poprzez wskazanie wykonawcy zadania,

oraz wymierzyła Obwinionemu karę upomnienia i obciążyła obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania w wysokości 291,71 zł,

1. na podstawie art. 147 ust. 1 pkt 2, art. 78 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 78 ust. 3 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 168 oraz z 2012 r. poz. 1529) zwanej dalej ustawą, uchyła zaskarżone orzeczenie w całości, i uniewinnia Pana od zarzutu naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonego w art. 17 ust. 1 pkt 1 i art. 17 ust. 1b pkt 2 ustawy,

2. na podstawie art. 167 ust. 2 ustawy, koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.

Pouczenie:

Orzeczenie niniejsze jest prawomocne w dniu jego wydania. Na niniejsze orzeczenie – w terminie 30 dni od dnia jego doręczenia – służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę wnosi się za pośrednictwem Głównej Komisji Orzekającej.

U Z A S A D N I E N I E

W dniu 5 lipca 2013 r. zapadło orzeczenie Regionalnej Komisji Orzekającej w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Katowicach, którym uznano - pełniącego funkcję Zastępcy Prezydenta Miasta - odpowiedzialnym naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonego w art. 17 ust. 1 pkt 1 oraz art. 17 ust. 1b pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, zwanej dalej ustawą, polegającego na naruszeniu art. 67 ust. 1 pkt 1 lit a oraz art. 29 ust. 2 ustawy z dnia 29 stycznia 2004r. Prawo zamówień publicznych (tekst jednolity Dz. U. z 2013r., poz. 907 ze zm.) poprzez udzielenie w dniu 25 marca 2011 r. (w sentencji orzeczenia Komisji Orzekającej I instancji omyłkowo wskazano 2010 r.) zamówienia publicznego Klubowi Sportowemu Spółka Akcyjna na „świadczenie usługi promocyjnej na rzecz Zleceniodawcy podczas wszystkich spotkań w oraz podczas wszystkich zawodów wyjazdowych przez siatkarską drużynę mężczyzn w ramach profesjonalnej Ligi Piłki Siatkowej S.A. Pucharu Polski, rozgrywek międzynarodowych i zawodów towarzyskich do dnia 31.12.2011 r.” w wysokości 270.000,00 zł oraz w dniu 25 marca 2011 r. zamówienia publicznego S.A. w na „świadczenie usługi promocyjnej Miasta podczas wszystkich spotkań w oraz podczas wszystkich zawodów wyjazdowych przez żużlową drużynę do 31.12.2011 r. w ramach Drużynowych Mistrzostw Polski, zawodów z

cyklu Grand Prix przez zawodnika oraz zawodów towarzyskich” w wysokości 270.000,00 zł po przeprowadzeniu niewłaściwego postępowania w trybie z wolnej ręki, w trakcie którego naruszono zasadę uczciwej konkurencji poprzez wskazanie wykonawcy zadania.

Orzeczeniem wymierzono Obwinionemu karę upomnienia oraz obciążono Go kosztami postępowania w wysokości 291,71 na rzecz Skarbu Państwa.

W uzasadnieniu orzeczenia, Komisja Orzekająca I instancji wskazała, że nie wystąpiła żadna z przesłanek uzasadniająca stosowanie trybu z wolnej ręki. Promocję Miasta mogły, bowiem wykonywać inne podmioty, niekoniecznie związane z działalnością sportową. W tym przypadku promocja odnosiła się jedynie do wąskiej grupy kibiców żużla i siatkówki, czego przyczyną było określenie przedmiotu zamówienia w taki sposób, iż zawęził promocję wyłącznie do:

- wszystkich spotkań oraz podczas wszystkich zawodów wyjazdowych przez siatkarską drużynę mężczyzn w ramach Profesjonalnej Ligi Piłki Siatkowej S.A. (Plus Ligi), Pucharu Polski, rozgrywek międzynarodowych i zawodów towarzyskich,

- wszystkich spotkań oraz podczas wszystkich zawodów wyjazdowych przez żużlową drużynę do 31.12.2011 r. w ramach Drużynowych Mistrzostw Polski, zawodów z cyklu Grand Prix przez zawodnika oraz zawodów towarzyskich.

Odpowiedzialność Obwinionego wynika z faktu, iż udzielił On powyższych zamówień podpisując w imieniu Miasta umowy: Nr z dnia 25 marca 2011 r. oraz Nr KPS.3032.4.5.2011 z dnia 25 marca 2011 r. Obwiniony zatwierdził także protokoły z powyższych postępowań. To podpis Obwinionego złożony na protokole z postępowania o udzielenie zamówienia publicznego oraz na umowie o udzielenie zamówienia publicznego powoduje, że czynność uzyskuje walor czynności prawnej dokonanej w imieniu Zamawiającego.

Komisja Orzekająca I instancji, biorąc pod uwagę dotychczasową niekaralność oraz okoliczności, w jakich doszło do popełnienia czynu, postanowiła wymierzyć najniższą z możliwych kar, tj. karę upomnienia, która spełnia swoją rolę represyjną i prewencyjną.

(...) reprezentowany przez radcę prawnego pismem z dnia 08.08.2013r. złożył odwołanie, którym zaskarżył w całości powyższe orzeczenie zarzucając mu:

1. naruszenie przepisów art. 17 ust. 1 pkt 1 oraz art. 17 ust. 1b pkt 2 ustawy, poprzez przyjęcie, że Obwiniony udzielił dwóch zamówień publicznych po przeprowadzeniu postępowań w trybie z wolnej ręki bez zaistnienia przesłanek do zastosowania tego trybu oraz w trakcie którego naruszono zasadę uczciwej konkurencji wskazując wykonawcę zadania;
2. naruszenie przepisu art. art. 67 ust. 1 pkt 1 lit a ustawy Prawo zamówień publicznych przez przyjęcie, że w przedmiotowym stanie faktycznym wykonawcy, z którymi zawarto umowy nie byli jedynymi, którzy mogli wykonać usługę;
3. naruszenie przepisu art. 29 ust. 2 ustawy Prawo zamówień publicznych poprzez jego zastosowanie do przedmiotowego stanu faktycznego, w tym przez przyjęcie, że odnosi się on do postępowania o udzielenie zamówienia w trybie z wolnej ręki.

Wskazując na powyższe, strona odwołująca się wniosła o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie Obwinionego.

W uzasadnieniu podniesiono, co następuje.

Po pierwsze, promocja Miasta była jednym z zadań wymienionych w art. 7 ustawy o samorządzie gminnym i art. 4 ustawy o samorządzie powiatowym. Korzystając z tego uprawnienia Miasto co roku przewiduje w budżecie określoną kwotę na promocję Miasta. Promocja odbywa się nie tylko poprzez przekazywanie środków klubom sportowym, ale obejmuje inne rodzaje aktywności. W tych okolicznościach nieuzasadniony jest zarzut, iż opisanie przedmiotu zamówienia zostało dokonane w sposób utrudniających konkurencję. Uprawnieniem, ale też obowiązkiem gminy jest każdorazowe określenie oczekiwań, jakie ma ona wobec podmiotu zawierającego z nią umowę na promocję, w tym więc określenie obszaru aktywności, który leży w zakresie zainteresowania gminy.

Po drugie przekazywanie środków finansowych klubom sportowym uczestniczącym w rozgrywkach sportowych ekstraklasy czy ekstraklasy, a więc na najwyższym sportowym poziomie, jest doskonałym narzędziem promocyjnym Gminy, która przy okazji tych rozgrywek może się reklamować. Rozgrywki takie są promowane w telewizji oraz przez nią transmitowane. Nie bez znaczenia jest także pojawianie się tych informacji w internecie.

Po trzecie podtrzymana została argumentacja w zakresie prawidłowości zastosowania trybu z wolnej ręki dla udzielenia zamówienia na promocję Miasta poprzez sport. Usługa promocji Miasta mogła być świadczona wyłącznie poprzez kluby sportowe Klub Motocyklowy i.S.A., bowiem tylko te kluby uczestniczyły w rozgrywkach najwyższej klasy oraz w swojej nazwie mają zawarte słowo: „czy „. Wobec powyższego, technicznie i obiektywnie nie jest możliwe, aby promocja Miasta mogła być przeprowadzona z udziałem innego wykonawcy niż wskazany w zakwestionowanych umowach.

Na dzień 23 stycznia 2014 r. została wyznaczona przed Główną Komisją Orzekającą w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych rozprawa, na którą stawił się pełnomocnik Obwinionego. Obwiniony prawidłowo powiadomiony o terminie rozprawy nie stawił się. Stawiła się natomiast zastępca Głównego Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych Anna Rotter. Strona obwiniona podtrzymała odwołanie.

Zastępca Głównego Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych wniosła o nieuwzględnienie odwołania i utrzymanie w mocy zaskarżonego orzeczenia. Podkreśliła, że z treści odwołania wynika, iż w istocie chodziło o przekazanie środków finansowych klubom sportowym. W przekonaniu Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych, nie chodziło o promocję, ale o to, aby poprzez przelanie określonej kwoty zasilić działalność klubów sportowych. Zauważyła, iż przyjęto niezgodny z przepisami prawa sposób, bo zawarto umowę, której celem była promocja miasta, podczas gdy należało wybrać inne narzędzia wspierające kluby. Zdaniem Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych, przyjęcie założenia, że dofinansowanie klubów jest promocją miasta, jest wyjaśnieniem urągającym zasadom udzielania zamówień publicznych i tryb zamówienia z wolnej ręki nie powinien mieć zastosowania.

Obrońca Obwinionego, podtrzymując odwołanie, podniosła ponadto, że w sentencji zaskarżonego orzeczenia, jak i w jego uzasadnieniu brak jest jakiegokolwiek wzmianki dotyczącej winy, która jest podstawą odpowiedzialności. Komisja Orzekająca I instancji w sentencji orzeczenia wskazała jedynie, iż uznaje odpowiedzialnym Pana. obrońca podniosła, iż, zgodnie z art. 19 ust. 1 i 2 ustawy, odpowiedzialność ponosi osoba, która popełniła czyn naruszający dyscyplinę finansów publicznych określony przez ustawę obowiązującą w czasie jego popełnienia, oraz której można przypisać winę w czasie popełnienia naruszenia. W orzeczeniu wydanym przez Regionalną Komisję Orzekającą, zdaniem obrońcy, nie

stwierdzono, że obwinionemu można przypisać winę w rozumieniu art. 19 ustawy. Zgodnie z ww. przepisem jak i praktyką orzeczniczą, przypisanie winy jest warunkiem sine qua non w zakresie ponoszenia odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych. Zauważyła, że jeśli nie można przypisać winy, wówczas brak jest podstaw do uznania odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych jak również brak jest podstaw do orzekania o wymiarze kary. Obrońca stwierdziła, że czyn miał miejsce w czasie obowiązywania przepisów starej ustawy, natomiast orzekanie następowało w czasie obowiązywania przepisów nowej ustawy, a zatem zmieniło się pojęcie i zakres definicji winy, określonej w art. 19 ustawy. Według Obrońcy, Komisja Orzekająca I instancji miała obowiązek ustalić, które przepisy są względniejsze dla Obwinionego i w jakim zakresie ponosi on winę. Obrońca podniosła również, że Obwinionemu zarzucono popełnienie czynów określonych w art. 17 ust. 1 pkt 1 oraz w art. 17 ust. 1b pkt 2 ustawy, polegających na niewłaściwym przeprowadzeniu postępowania z wolnej ręki, w trakcie którego to postępowania naruszono zasadę uczciwej konkurencji. Odnosząc się do czynu określonego w art. 17 ust. 1 pkt 1 ustawy, Obrońca, powołała się na orzeczenie Głównej Komisji Orzekającej w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych z dnia 23 kwietnia 2012 r., nr BDF1/4900/12/10/12/210, gdzie zarzut dotyczył nieprawidłowości w opisanu przedmiotu zamówienia. Zwróciła uwagę, że powinien być zastosowany art. 17 ust. 1 pkt 1 ustawy, według stanu prawnego obowiązującego w dniu orzekania, bowiem to opisanie czynu jest względniejsze dla sprawy. Podniosła, iż zgodnie z tym artykułem, można przypisać odpowiedzialność obwinionemu, jeżeli dokonał on opisanie przedmiotu zamówienia. Zauważyła, że Obwiniony nie dokonał opisu przedmiotu zamówienia - zatem nie można mu przypisać czynu określonego w art. 17 ust. 1 pkt 1 ustawy, i nie powinien ponosić odpowiedzialności, a w aktach sprawy są wymienione osoby, które dokonały tego opisu i tylko te osoby powinny ponosić odpowiedzialność. Zwróciła uwagę na zarządzenie Prezydenta Miasta, znajdujące się w aktach sprawy, a które Komisja Orzekająca I instancji pominęła, zgodnie z którym powinna być realizowana promocja miasta i zamówienia w tym zakresie. Wskazała na opinię Prezesa Urzędu Zamówień Publicznych z 2012 r., znajdującą się w aktach sprawy, który nie zakwestionował trybu z wolnej ręki przy udzielaniu zamówienia klubom sportowym na promocję miasta. Obrońca wniosła o włączenie do akt sprawy dwóch przedłożonych przez nią kopii ogłoszeń o zamiarze zawarcia umowy (nr 48972-2011 oraz nr 48970 – 2011, data zamieszczenia 19.03.2011). Według Obrońcy, te dokumenty świadczą o tym, że przedmiotowe zamówienie było dokonywane w sposób transparentny. Wskazała na art. 179 ust. 1 Prawa zamówień publicznych, zgodnie z którym środki ochrony prawnej określone w niniejszym dziale przysługują wykonawcy, uczestnikowi konkursu, a także innemu podmiotowi, jeżeli ma lub miał interes w uzyskaniu danego zamówienia oraz poniósł lub może ponieść szkodę w wyniku naruszenia przez zamawiającego przepisów niniejszej ustawy. Obrońca powołała się na orzeczenie Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 25.05.2012 r., nr XII Ga92/12, gdzie Sąd wskazał, że “innymi podmiotami” będą potencjalni wykonawcy, którzy mają interes prawny, aby korzystać ze środków ochrony prawnej w sytuacji gdy tryb, który wybrał zamawiający uniemożliwia im skorzystanie i uczestniczenie w przetargu. Podkreśliła, iż pomimo ogłoszenia o zamiarze zawarcia umowy i podania go do publicznej wiadomości żaden z wykonawców innych, który miałby interes prawny, nie zgłosił zastrzeżeń. Powiedziała, że nasuwa się pytanie, co znaczy zobiektywizowany interes zamawiających, o którym pisze Regionalna Komisja Orzekająca. Odnosząc się do naruszenia art. 29 ust. 2 Prawa zamówień publicznych, stwierdziła, że nie każde zawężenie kręgu możliwych wykonawców będzie stanowiło naruszenie zasad uczciwej konkurencji. Obrońca podniosła, iż w przedmiotowej sprawie Regionalna Komisja Orzekająca ograniczyła się do stwierdzenia, że doszło do ograniczenia kręgu dostawców, ale nie wskazała, że ograniczenie to było bezpodstawne jak również nie wykazała, czy też nie dokonała analizy, iż realizuje ono istotne z punktu widzenia zamawiającego potrzeby.

Wskazała, że ustawa Prawo zamówień publicznych, w przypadku jednostek dysponujących środkami publicznymi, jest narzędziem racjonalnego wydatkowania środków. Jej zdaniem, należy oceniać wykorzystanie przepisów tej ustawy z punktu widzenia racjonalnego wykorzystania środków i określonego interesu zamawiającego. Ustawa ta, jak podniosła Obrońca, nie jest wirtualną, ani niezależną od interesu zamawiającego, w zakresie racjonalności wydatkowania przez niego środków. Zdaniem Obrońcy, Miasto poprzez promocję przez sport miało prawo dokonać selekcji podmiotów, które właściwie zrealizowałyby zamówienie. Wskazała, że selekcja podmiotów nastąpiła w sposób obiektywny, niezależny od ustawy, mianowicie poprzez system selekcji rozgrywek. Promocja miała być prowadzona przez kluby najlepsze, które grają w najwyższej lidze. Zdaniem Obrońcy, trudno byłoby wytłumaczyć udzielenie zamówienia klubom, które grają na niższym poziomie rozgrywek. W przedmiotowej sprawie, w ocenie Obrońcy, dokonano najlepszego wyboru promocji miasta przez sport. Wniosła o uwzględnienie odwołania. Obrońca wniosła o dołączenie do akt sprawy streszczenia przedstawionego przez nią wywodu. Obrońca podniosła również, że w grudniu 2013 r. Główna Komisja Orzekająca rozpoznawała podobną sprawę do tej dotyczącej Obwinionego. Sprawa ta dotyczyła Obwinionego i Obwiniony ten został uniewinniony.

Biorąc powyższe pod uwagę, skład orzekający GKO zważył, co następuje.

Stosownie do art. 24 ustawy, zastosowano do oceny niniejszej sprawy przepisy obowiązujące w chwili orzekania, gdyż okoliczności faktyczne i ocena prawna nie prowadzi do wniosku, aby przepisy obowiązujące w dniu 22 września 2010 r. były względniejsze dla Sprawy.

W pierwszej kolejności należy stwierdzić, że odwołanie zasługuje na uwzględnienie w takim zakresie, w jakim podniesiono argumenty braku znamion naruszeń dyscypliny finansów publicznych. Skoro Miasto C podjęło wcześniejszą decyzję o wydatkowaniu środków na zadania opisane powyżej, to nie ulega wątpliwości, iż usługę taką mógł wykonać wyłącznie Klub Sportowy oraz S.A., a zatem zastosowanie przy udzieleniu zamówień publicznych art. 67 ust. 1 pkt. 1 lit a Prawa zamówień publicznych należy uznać za zasadne. Tym samym nie może być mowy o przypisaniu winy Obwinionemu, skoro w zarzucanych czynach brak znamion naruszenia dyscypliny finansów publicznych, które zostały sprawie przypisane. Materiał dowodowy wskazuje natomiast, że czyny, mogły wypełnić znamiona naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonego w art. 15 ustawy, który w aktualnym brzmieniu stanowi, że „Naruszeniem dyscypliny finansów jest zaciągnięcie zobowiązania bez upoważnienia określonego ustawą budżetową, uchwałą budżetową lub planem finansowym albo z przekroczeniem zakresu tego upoważnienia lub z naruszeniem przepisów dotyczących zaciągania zobowiązań przez jednostkę sektora finansów publicznych”. Na działania niezgodne z planem finansowym, a co za tym idzie z uchwałą budżetową jednostki samorządu terytorialnego (Miasto) może wskazywać klasyfikacja budżetowa, jak i określenie zadań jako promocji Miasta, gdy okoliczności wskazują na dofinansowanie klubów sportowych. Dowody wskazują także, że dofinansowano sport profesjonalny, co może prowadzić do wniosku, iż naruszono przepisy określające zadania własne jednostki samorządu terytorialnego. Sprawa wymagałaby jednak w tym zakresie dalszego badania i uzupełnienia dowodów, gdyż nie ulega wątpliwości, że materiał dowodowy w niniejszej sprawie był gromadzony pod kątem naruszenia art. 67 ust. 1 pkt. 1 lit a i art. 29 ust. 2 Prawa zamówień publicznych oraz wypełnienia znamion art. 17 ust. 1 pkt. 1 i art. 17 ust. 1b pkt. 2 ustawy.

Skład orzekający GKO rozważył również zastosowanie art. 131 ustawy, który stanowi, że „Jeżeli w toku rozprawy okaże się, że – nie przekraczając granic wniosku o ukaranie – można naruszenie dyscypliny finansów publicznych zarzucone obwinionemu zakwalifikować według innego naruszonego przepisu prawa lub innego przepisu ustawy określającego to naruszenie, przewodniczący składu orzekającego informuje o tym obecne na rozprawie strony.” Tak jak zostało wskazane wyżej, można w tym wypadku naruszenie dyscypliny finansów publicznych zarzucone Obwinionemu zakwalifikować według innego naruszonego przepisu prawa lub innego przepisu ustawy określającego to naruszenie, to jest zamiast art. 17 ust. 1 pkt 1 oraz art. 17 ust. 1b pkt 2 zastosować art. 15 ustawy, a zamiast art. 67 ust. 1 pkt 1 lit a oraz art. 29 ust. 2 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych przywołać art. 46 i 261 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (tekst jednolity Dz. U. z 2013r. poz. 885 ze zm.). Nie ulega bowiem wątpliwości, że zachodzi w tym zakresie tożsamość przedmiotowa i podmiotowa tych naruszeń, gdyż do udzielenia zamówienia publicznego, jak i zaciągnięcia zobowiązania doszło poprzez podpisanie tej samej umowy. W ocenie składu orzekającego GKO, nie ma jednak podstaw do zastosowania art. 131 ustawy, gdyż wiązałoby się to z przekroczeniem granic wniosku o ukaranie. Wniosek taki podlegałby bowiem modyfikacji nie tylko z punktu widzenia art. 110 pkt. 4 ustawy, ale również z punktu widzenia 110 pkt 5, 6 i 9 ustawy, co prowadzi do stwierdzenia, że mielibyśmy do czynienia z innym wnioskiem o ukaranie, a zatem doszłoby do przekroczenia granic tego wniosku o ukaranie, który w niniejszej sprawie został złożony. Zważywszy, zatem, że sprawa była rozpatrywana pod kątem ewentualnego naruszenia dyscypliny finansów publicznych z art. 17 ust. 1 pkt 1 oraz art. 17 ust. 1b pkt 2 ustawy, a nie innych artykułów, skład orzekający GKO zmuszony był odnieść się tylko do tak postawionych zarzutów i podjąć rozstrzygnięcie o uniewinnieniu.

Ustalenia w tym zakresie prowadzą, w ocenie składu orzekającego GKO, do jeszcze jednego wskazania. Brak możliwości zastosowania art. 131 ustawy, otwiera ewentualność dochodzenia odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych z art. 15 ustawy w odrębnym postępowaniu. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy jest z pewnością wystarczający do wszczęcia takiego postępowania.

Na koniec skład orzekający GKO zwraca uwagę na ewentualny problem naruszenia art. 11 ustawy, który w aktualnym brzmieniu stanowi, że „Naruszeniem dyscypliny finansów jest wykonanie wydatku ze środków publicznych bez upoważnienia określonego ustawą budżetową, uchwałą budżetową lub planem finansowym albo z przekroczeniem zakresu tego upoważnienia lub z naruszeniem przepisów dotyczących dokonywania poszczególnych rodzajów wydatków”. Z zasady czyn ten powinien być popełniony jednak później niż 25 marca 2011 r., gdyż najpierw następuje zaciągnięcie zobowiązania, a potem wykonanie wydatku. Tym samym otwarta pozostaje kwestia dochodzenia także odpowiedzialności z punktu widzenia naruszenia art. 11 ustawy.

Biorąc powyższe pod uwagę orzeczono, jak w sentencji.